

LBRIS

We know
books

Eugen Jurca

**Chestionar
de spovedanie pentru adulți,
adolescenți și copii**

Ediția a cincea

**Editura de Vest
Timișoara, 2024**

- Ai vrut să te răzbuni pe cineva care ți-a făcut ceva rău?
- Ai refuzat să ajuți pe cineva care ți-a solicitat sprijinul?
- Te-ai dat „mare” față de cineva? Ai fost mândru?

Porunca 10

Să nu dorești nimic din ce este al aproapelui tău

- Ai invidiat pe vreun coleg (ex. pentru o notă mai bună) sau pe altcineva?
- Ți pare rău dacă un coleg are ceva mai frumos decât tine (ex. o jucărie, o haină, o carte)?
- Ai putea să renunți la un lucru ce-ți place, să-l faci cadou cuiva drag?
- Ai fost egoist, nevoind să împarți nimic cu frații sau surorile tale?
- Ai încercat să ții post, măcar vinerea să nu mănânci carne?

CUPRINS

Examinarea conștiinței pentru adulți..../5

Dileme, probleme..../38

a) În raport cu Dumnezeu..../38

b) În raport cu semenii..../39

c) În raport cu mine însumi..../43

d) La cele 9 porunci bisericești..../45

Din Tradiția morală a Bisericii..../52

Examinarea conștiinței pentru adolescenți.../56

Examinarea conștiinței pentru copii.../63

Examinarea conștiinței pentru adulți

Motto:

*Cel care-și ascunde păcatele
nu propășește, iar cel care le
mărturisește și se lasă de ele,
va fi miluit.*

(Pilde 28, 13)

Porunca 1

**Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, să nu ai
alți dumnezei afară de mine.**

- M-am îndoit de existența și de ajutorul lui Dumnezeu?
- L-am lăsat pe Dumnezeu pe ultimul plan al preocupărilor mele cotidiene?
- Cât timp consacru, în fiecare zi, rugăciunii, meditației sau unor lecturi spirituale? Am obiceiul de a acorda, zilnic, un timp bine definit preocupărilor spirituale sau le fac doar „pe apucate”, când și dacă „am chef” de ele?
- Mă rog doar dimineața și seara sau mă gândesc la Dumnezeu și pe parcursul zilei? „Uit” sau „nu-mi găsesc/fac timp”

să mă rog (în schimb nu pierd niciun episod din emisiunile de gătit, din vreo telenovelă sau serial de pe Netflix!)? Încerc să conștientizez, cât mai frecvent posibil, prezența și ajutorul lui Dumnezeu în situațiile mele concrete de viață? Caut să observ „semnalele” sale subtile din situațiile obișnuite de zi cu zi sau, dimpotrivă, greșesc căutând sau interpretând anumite „semne” în chip „magic”, pe care le preiau fără discernământ și care vin uneori cu niște consecințe dramatice pentru mine sau alții din preajma mea?

- Mă rog cu plăcere sau rugăciunea e o povară pentru mine? Pentru ce mă rog, doar ca să obțin ceva, sau pentru a fi în dialog perpetuu cu Dumnezeu? Rugăciunile de laudă, binecuvântare, mulțumire lui Dumnezeu primează în canonul meu personal de rugăciune sau doar cele de cerere?
- Sunt atent la înțelesul rugăciunii sau mă grăbesc s-o termin? Mă pot concentra la rugăciune sau mă las copleșit de alte gânduri și frământări (obsesii), care mă in-

vadează, în loc să mă încredințez cu totul lui Dumnezeu în aceste momente?

- Am încredere în împlinirea rugăciunilor mele sau mă rog cu îndoială? Nu cumva fac parte dintre cei care au *credință* în Dumnezeu, dar n-au *încredere* în el, nu știu să se încredințeze providențial în „mâinile” sale?
- Mă rog doar la necaz și când mă aflu în dificultate? Uit să mulțumesc lui Dumnezeu pentru binefacerile primite?
- Mă las cuprins de deznădejde sau am încredere în ajutorul lui Dumnezeu? Ori îl ispitesc pe Dumnezeu, lăsând totul pe seama lui, fără ca eu să fac niciun efort spiritual?
- Sunt preocupat de îmbunătățirea vieții mele spirituale (prin spovedanie, împărtășanie, rugăciune, meditație, lecturi duhovnicești, acțiuni caritabile etc.) sau n-am niciun fel de preocupare religioasă, niciun țel („încotro”) duhovnicesc?
- Mi-e frică de Dumnezeu sau îl iubesc, mă bucur de el?

- Mă împărtășesc frecvent¹, pentru a fi într-o cât mai strânsă și progresivă comuniune cu

¹ De un anumit timp s-a încetățenit obiceiul, pentru unii, de a se împărtăși rar (uneori doar de Paști și/sau de Crăciun, ba chiar mai rar sau deloc!), sub pretexte de „smerenie”, „pietate” sau „nevrednicie”, chipurile pentru a nu „bagateliza” actul împărtășirii, printr-o practică frecventă (ceea ce este complet eronat!). Ba mai mult, unii „duhovnici aspri”, mai ales de prin mănăstiri, încurajează refuzul sf. Euharistii pe motiv de „nevrednicie a penitentului” (de parcă ei ar fi „imaculata concepție!”). Unii „duhovnici” parcă i-ar „pândi”, cu o plăcere sadică, pe enoriași, pentru a-i „interzice” la împărtășanie. Experiența pastorală ne învață că această practică interdictivă (care, chipurile, s-ar vrea penitențială!) este complet ineficientă, ba chiar descurajantă creșterii și maturizării spirituale, când credinciosul e nevoit să aștepte uneori cu anii până să se împărtășească (sau mai „negociază”, ca la piață, pentru reducerea canonului de interdicție!), nu de puține ori chiar pentru niște păcate minore, dar taxate disproporționat de acest „duhovnic” sever. Măcar dacă în acel răstimp de „interdicție euharistică” i-ar

Hristos sau practic o viață spirituală în sincope, „de Paști și de Crăciun”?

- După ce m-am împărtășit caut să prelungesc trăirea spirituală, bucuria liturghiei, printr-o reflecție mai stăruitoare asupra prezenței lui Hristos în corpul, mintea și sufletul meu sau de îndată mă las acaparat de problemele din afară și de tensiunile cotidiene, de vechile păcate, resentimente, ranchiună și compromisuri?
- Mi-e rușine să mă declar credincios și să-mi mărturisesc credința, să abordez subiecte religioase în discuțiile cu ceilalți (din teama de a nu fi considerat *politically*

acorda asistență spirituală continuă, susținere morală, încurajare, dragoste, primire creștină, ar fi cu totul altceva, dar așa, enoriașul riscă să cadă pradă deznădejdii și să se îndepărteze complet de biserică. De aceea, noi propunem un ritm constant al spovedaniei și al împărtășaniei, pentru o creștere și maturizare firească a omului, pe măsura parcurgerii itinerarului său spiritual, sub asistența unui duhovnic autentic (competent, matur și cu un orizont deschis).